

Komentar Evandjelja: prispodoba o sijaču

Komentar 15. nedjelje kroz godinu (Godina A). „[Sjeme] palo je na dobru zemlju i počelo donositi plod.“ Oni koji su spremni preobraziti se Božjom riječju ne samo da primaju milost obraćenja, već postaju sposobni primiti i milost ustrajnosti.

Evandjelje (Mt 13,1-23)

Onoga dana Isus izađe iz kuće i sjede uz more. I nagnu k njemu silan svijet te je morao ući u lađu: sjede, a sve ono mnoštvo stajaše na obali. I zborio im je mnogo u prispodobama:

»Gle, iziđe sijač sijati I dok je sijao, nešto zrnja pade uz put, dođoše ptice i pozobaše ga. Nešto opet pade na kamenito tlo, gdje nemaše dosta zemlje, i odmah izniknu jer nemaše duboke zemlje. A kad sunce ogranu, izgorje i jer nemaše korijena, osuši se. Nešto opet pade u trnje, trnje uzraste i uguši ga. Nešto napokon pade na dobru zemlju i davaše plod: jedno stotruk, drugo šezdesetotruk, treće tridesetotruk. Tko ima uši, neka čuje!« I pristupe učenici pa ga zapitaju: »Zašto im zboriš u prispodobama?« On im odgovori: »Zato što je vama dano znati otajstva kraljevstva nebeskoga, a njima nije dano. Doista, onomu tko ima dat će se i obilovat će, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima. U prispodobama im zborim zato što gledajući ne vide i slušajući ne čuju i ne razumiju. Tako se ispunja na njima proroštvo Izaijino koje govori: Slušat ćete, slušati – i nećete razumjeti; gledat ćete, gledati – i

nećete vidjeti! Jer usalilo se srce naroda ovoga: uši začepiše, oči zatvoriše da očima ne vide, ušima ne čuju, srcem ne razumiju te se ne obrate pa ih izliječim. A blago vašim očima što vide, i ušima što slušaju. Zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli

Vi, dakle, poslušajte prispodobu o sijaču. Svakomu koji sluša Riječ o Kraljevstvu, a ne razumije, dolazi Zli te otima što mu je u srcu posijano. To je onaj uz put zasijan. A zasijani na tlo kamenito – to je onaj koji čuje Riječ i odmah je s radošću prima, ali nema u sebi korijena, nego je nestalan: kad zbog Riječi nastane nevolja ili progonstvo, odmah se pokoleba. Zasijani u trnje – to je onaj koji sluša Riječ, ali briga vremenita i zavodljivost bogatstva uguše Riječ, te ona ostane bez ploda. Zasijani na dobru zemlju – to je onaj koji Riječ

sluša i razumije, pa onda, dakako, urodi i daje: jedan stotruko, jedan šezdesetotruko, a jedan tridesetotruko.«

Komentar

Prispodoba o sijaču prva je od sedam prispodoba o Kraljevstvu Božjem u Matejevom evanđelju, a opisuje različite vrste tla na koje pada sjeme koje je sijač posijao. To je snažna metafora za propovijedanje Božje riječi kroz povijest. Prispodoba objašnjava zašto isto sjeme evanđelja proizvodi tako različite učinke kod ljudi: zato što ga svaka osoba prima prema svojoj sklonosti.

Opisujući različite vrste tla na koje sjeme može naići kada padne, Isus sažima različite vrste ljudi koji postoje. Na taj način ne samo da prenosi neprocjenjivo znanje o tome

tko smo, već nas i potiče da ispitamo što možemo učiniti kako bismo poboljšali svoj odgovor. Papa Franjo je to objasnio rekavši da „naše srce, poput tla, može biti dobro, i tada Riječ donosi plod – i mnogo ploda – ali može biti i tvrdo, nepropusno. To se događa kada čujemo Riječ, ali smo ravnodušni, baš kao tvrdo tlo: Riječ ne prodiere“[1].

Između dobrog i lošeg tla leži i kamenito tlo, koje odgovara „površnom srcu koje prima Gospodina, želi moliti, ljubiti i svjedočiti, ali ne ustraje, umara se i nikada ne poleti“, nastavlja Papa. „To je srce bez dubine, gdje kamenje lijenosti prevladava nad dobrim tlom, gdje je ljubav nepostojana i prolazna. Ali tko prima Gospodina samo kada mu odgovara, ne donosi ploda“[2].

Konačno, tu je i ono što pada među trnje, a to su „poroci koji se bore s

Bogom, koji guše njegovu prisutnost: prije svega idoli svjetovnog bogatstva, život pohlepan, za sebe, za posjede i za moć. Ako negujemo to trnje, gušimo rast Boga u nama. Svatko može prepoznati svoje malo ili veliko trnje, poroke koji prebivaju u njegovom srcu, više ili manje duboko ukorijenjeno grmlje koje se ne sviđa Bogu i sprječava čisto srce. Moraju se iščupati, inače Riječ neće donijeti ploda, sjeme se neće razviti“ [3].

Učenici su pitali Isusa zašto govori u prispodobama. Učitelj im je objasnio da propovijeda „tajne Kraljevstva“. Ljudima je teško izravno razumjeti te tajne. Zato koristi figurativni jezik, sa slikama poznatim njegovim slušateljima koje suptilno aludiraju na tajne.

U svom objašnjenju učenicima, Isus kaže: „Onima koji imaju dat će se i imat će obilje; a onima koji nemaju

oduzet će se i ono što imaju“ (r. 12). Ova nas izjava uznemiruje jer se čini nepravednom. Međutim, Isus objašnjava da oni koji ne prime evanđelje i milost dragovoljno postaju nesposobni razumjeti je i primiti više. S druge strane, oni koji dragovoljno dopuste da ih Božja riječ preobrazi - kao što su to učinili učenici - ne samo da primaju milost obraćenja već postaju sposobni primiti još više milosti.

Citat iz Izaije koji Isus koristi također je upečatljiv: „oči zatvoriše da očima ne vide, ušima ne čuju, srcem ne razumiju te se ne obrate pa ih izliječim“ (r. 15). U stvarnosti, Gospodin ovdje koristi ironiju, upravo da bi oplakivao što njegovi slušatelji ispunjavaju Izaijino proročanstvo svojim spremnim odazivom, unatoč njegovoj želji da ih spasi. Doista, iako su mnogi vidjeli čuda koja je Isus učinio i možda imali veću sposobnost od dvanaestorice da

razumiju njegove riječi, slobodno su
se oglušili na poruku i podlegli
namjernoj sljepoći

[1] Papa Franjo, Angelus, 16. srpnja
2017.

[2] Isto.

[3] Isto.

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandjelja-
prispodoba-o-sijacu/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandjelja-prispodoba-o-sijacu/) (22.02.2026.)